

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta „ 60 „
„ četrt leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravištvu v škofojsk.
pošlopju (Bischofshof.)
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spre-
jemajo. —
Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrstič-
ce, če se natisne en-
krat, 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Račun

katol. tisk. društva za l. 1876.

I. Dohodki:

1. Denarni ostanek v l. 1875	fl. 500.23
2. Naročnina v l. 1875 za l. 1876 predplačana	„ 26.75
3. Doneski društvenikov v l. 1876 „	1003.—
4. Naročnina „Slov. Gospodarja“ „	3575.31
5. Inserati	„ 221.92
6. Izvanredni ostanek v kasi	„ 12.01
	<hr/>
skupaj fl.	5339.22

II. Stroški.

1. Tisk „Slov. Gospodarja, prilog, napisov in ekspedicijska	fl. 3274.59
2. Koleki za razpošiljanje po c. kr. pošti	„ 686.—
3. Plačilo uredništva in opravištva „	671,67
4. Časopisi	„ 18,90
5. Listnice, papir, poštnina za de- narne liste	„ 31,50
6. Razne stvari	„ 13.—
7. Naročnina za l. 1877 v l. 1876 zaračunjena	„ 53,65
	<hr/>
skupaj fl.	4749.31

Ako se stroški dohodkom odračunijo
je blag. ostanek konec leta 1876 . . . fl. 589.91

V Mariboru mesca svečana 1877.

Jožef Hržič,
denarničar k. t. društva.

Ig. Orožen, Janez Majeiger, Ant. Lacko,
pregledovalci računov.

Pol milijona podpore stradajočim delavcem!

„Le v mesto, le v mesto“ tišči in sili zadnjih 10 let mnogo ljudi na kmetih. Tam, pravijo, se lahko in dobro živi in hitro do bogastva pride. Na ti-soče delavnih rok pogreša kmet, med tem pa me-sta Maribor, Gradec naraščajo, posebno Dunaj, ki šteje z okolico vred blizu 1 milijon prebivalcev. Krivo je temu brez ugovora zavladanje liberalnih naukov pri zasebnem še bolj pa pri javnem gospo-darstvu. Ljudje so začeli po denarjih kar noreti. Fabrike, palače, železnice, banke, podvzetja na delnici ali akcije so v liberalni -ustavoverni dobi gosto rastle, kakor gobe po dežu. Slepí ljudje so se trgali za akcije, toda kmalu potem ko so jihovi denarji bržčas večjidel v železnih kasah judovskih boga-tašev zginili, — blizu 2000 milijonov kapitala je tako iz občnega prometa preminolo — so se začeli de-narji pogrešati, akcije so padale, fabrike zastajale, banke rušile, delavci brez dela pa so začeli stradati; sila je zlasti okoli Dunaja grozna in zato je državni zbor sklenil tamošnjim srenjam 1/2 mili-jona brez obresti posoditi za popravlanje stez in mostov, da dobijo delavci vsaj nekaj zasluzka. Tako daleč že smo tedaj v liberalni dobi, da mo-ramo nedolžni davkeplačilci žalostne nasledke libe-ralnega gospodarjenja z krvavo pridelanimi dač-nimi krajearji popravljati. Kò bi le hotlo kaj po-magati! Ali upanja imamo malo, kar je naš vrli poslanec, blagi g. Herman prepričevalno dokazal v svojem govoru v državnem zboru 23. febr. t. l. Berite ga pazno! Glasi se tako-le!

„Če država, kar sedaj središče na Dunaju hoče biti, razpravlja siromaštvo, ki ga je pa sama zadolžila, je to gotovo bolj praktično in morda tudi bolj pravno, kakor če bi hotela nezvestim re-dovnikom pomagati k ženitvi in mogoče storiti za-kone med kristijani in nekristijani ter razrahljati zakonsko vez. Država, ki plačuje velike obresti, bode nekterim srenjam na Spodnjem Avstrijskem dovolila brezobrestna posojila. Jaz bi nič zoper to ne imel, če bi le davkopačevalci, ki morajo zanje prevzeti breme obresti, sami ne trpeli pomanjkanja

in bi siromaštvo ne bilo prijelo tudi drugih dežel. Kdo vé, koliko hudega po deželah napravlja od države preneglo in brezpogojno dopuščena odtirja? In je odtirja kaj druga, kakor nasledek, kakor prikazen moralčnega in gmotnega siromaštva narodov? Te splošne revščine je deležna tudi domovina moja, za katero tudi zahtevam polajšanja, pa ne v podobi denarnih posojil državnih, ki so komaj kapljica vode na razbeljeno železo, ampak da jej bode mogoče pomagati si sama sebi. Ta revščina tare posebno kmečki stan, zlasti kmete slovenske. O deruhom na korist se pridelki za veliko let naprej zastavljajo, gozdi končavajo in kmetije razdrobljujejo. Da se zahtevajo celó neverjetne obresti, potrdil je nedavno neki dopis iz spodnjega Štajerja, ktereга imam pred seboj in po katerem so morale nesrečne žrtve svoj dalji obstanek odkupiti s 120 do 150 odstotki. Pri-poveduje se celó, da je že jako ugodno, če so posojilci zadovoljni z 120 do 150 odstotki, in da se pogosto zahteva 300 do 500 in še več odstotkov ali procentov. Kmet se je sicer odkupil desetine in flake, pa nekteri denarni mešetarji postali so zanj še veliko huji desetinarji. Med tem, ko srenja, okraj, dežela in država čedalje več tirjajo od kmeta, ga ni človeka, da bi se zanj potegnil, in brezverska ljudska šola je morda edina dobrota, katero mu je ustavoverna država podelila. Kot slab plačevalec obresti poznan, kmet le težko dobi denarjev na posodo. Deželne hranilnice (šparkase) tudi niso posebna dobrota zanj in posojilnice (Vorschuss-kassen), kder se nahajajo, tirjajo navadno tudi prevelike procente. Kmet je skozi in skozi zadolžen in visi skoraj le še na nitki. Drug za drugim pride skoraj ob hišo in posestvo, kar priča brezkončna vrsta eksekutivnih dražb v uradnem listu in na sodnijskih tablah. Ljudstvo živi vse omamljeno ter čuti le težo bremen; pijančevanju in pravljanju pa se le prelehko vda človek, ki se pri vsej pridnosti in varčnosti ne more vzdržati.

V nekem majhnem kraju mojega volilnega okraja (v Ptujju), kjer je bil l. 1850 le en odvetnik, jih je sedaj 7, ki imajo vsi dovolj dela in 3 notarji. Cem ubožnejše postaja ljudstvo, tem več imajo odvetniki, opraviti. Bog me varuj, da bi hotel z tem pravdnikom kaj oponašati; saj oni niso krivi teh razmer. Notarjati kmečko ljudstvo silno težé. Dežele bi jih, vsaj na kmetih, gotovo ne bile vpeljale, če bi si bile o tej reči same dajale postave, kakor bi bile tudi pri dopuščenju odtirje previdnejše bile. En del notarjevih opravkov bi se lahko izročil sodnijam, en del pa odvetnikom. Temu nasproti pa g. pravni minister notarjem na korist skuša sodnijam polajšati breme, se vé da na ljudske stroške. Pa tudi to siromaštvo ljudstva, katero pravna spridenost, javna nevarnost, in vedno podpihovani narodni in verski prepir še pomnožujejo, ni kaj samostalnega, ampak

je le nasledek centralističnega vladnega sistema, ki je v primeri s tem, kar opravlja, veliko predrag in nas vse dere (bewuchert). Države in narodi cvetó ali propadajo, kakor se že vladajo, ali dobro ali slabo. To bi morali tisti pač pomisliti, ki imajo osodo narodov v rokah; zavedati bi se morali svoje imenitne naloge in velike odgovornosti.

Dežeram so vzeli pravice in so jih prenesli na Dunaj, kder s svojimi vednostimi in svojim sočutjem deželnih razmer ne poznajo, kder od zadej hodijo, namesto da bi vodili in pot kazali, in kjer volja neke svojati veljá za postavo. Nasledek centralističnega sistema je, da imamo po deželah preveč in večidel ne primernih postav, dvojno vlado, preveč in preraznoterih gosposk, preveč doktorjev in pisarij, pri vsem tem pa še zdrave uprave ne, ampak neko upravno zmes, katero ljudstvo in gosposke same več ne umé. Od tod izvirajo prehudi stroški in bremena občinska, okrajna, deželna in državna, pri kterih pa še nobenega pravnega varstva, nobenega miru, nobene pravnosti ni, da bi moral človek skoraj že vprašati, čemu da pač v državni zvezi živimo? Če kmečki stan strada, strada tudi obrtnijstvo, stradajo mesta, dežele in država, in splošno siromaštvo je nasledek, morda tudi kazen za to, da se je ta važni in najštevilnejši del prebivalstva politično pripravil ob vse pravice ter se mu odvzela prilika otrestiti pogubivni sistem, zlasti ker je po liberalnih časnikih sprideni meščan tako prebrisan, t. j. zaslepljen postal, da vedno voli za sistem, ki je vse zagospodaril in ki njega ravno tako vničuje, kakor kmeta. (Konec sledi.)

Bratovščina sv. Cirila in Metoda

Ta za Slavjane toliko imenitna bratovščina je vpeljana od rajnega vladike Slomškega, kateró so potrdili sv. Oče 12. maja 1851 in z mnogimi odpustki oblagodarili ter ima za svoje središče cerkvo sv. Jožefa pri Celju, kder je altar sv. Cirila in Metodu posvečen. Tu sem na prijazni hribček kaj radi Slovenci prihajajo iz vsega Štajerskega, Kranjskega in Koroškega; posebno pa je na god slavjanskih apostolov vselej cerkva polna pobožnih romarjev. Častiti oo. Lazaristi imajo zapisnik braternih udov; drugi imenik udov je tudi v mariborskem semenišču, v kterem jih je do sedaj zapisanih 152.838. Se vé, da jih je izmed teh že veliko pomrlo. V novejših časih jih je največ iz Moravskega se pridružilo; iz bernske in olumuške vladikovine po več tisuč na leto.

Braterna ima sveti namen, zjediniti razkolnike z sv. katoliško Cerkvijo. Blagi namen razodeva pravo narodno ljubezen pokojnega Slomškega! Za razširjanje sv. kat. Cerkve moliti, je splošna dolžnost; v sedanjih časih pa posebno sveta dolžnost veže slehernega kristijana in pravega Slav-

jana po vsej svoji moči delati za duševni blagor Slavjanov na Jutrovem. In res mnogo že so žrtvovali Slovenci denarjev, obleke itd. v pomoč kristijanom, ki silno trpijo pod trinoškim jarmom turškim. Ta potreba vedno večja prihaja, ker svetnih vlad si nijedna ne upa, pogumno rešiti ubogih kristijanov. Zgodovina nas uči, da je splošna mati sv. Cerkva vselej v velikih stiskah narodom v pomoč prihitela, ne z orožjem vojaških trum, kar jej ni mogoče, temveč z nebeškim orožjem, kojega je prejela od vojskovodja nebeškega. Ravno meseca sušca nam ponuja dvojno mogočno brambo: pomoč sv. Jožefa, ki je posebni varuh sv. Cerkve in pa braterno sv. Cirila in Metoda. Naj bi Slovenci še v mnogem številu k tej braterni pristopali, in na god sv. Cirila in Metoda in vsi osmini potem pobožno molili in sv. zakramente tudi v ta namen prejemali, da bi ljubi Bog uboge kristijane! Srbe, Bosnjake, Hercegovince, Črnogorce, Bolgare turškega jarma rešil in potem vse pripeljal v naročje jedine matere, sv. kat. Cerkve!

Gospodarske stvari.

O saditvi krompirja.

Spisal Jul. Hanzel, adjunkt na vinorejski šoli v Mariboru.

V kratkih tednih se bo kmetovalcem delo odprilo, da bodo imeli vse roke polne, zlasti bodo dobili mnogo opravkov z saditvijo krompirja. Ta okopavni sadež je silno imeniten za ljudi in živino, kakor vsakdanja skušnja obilo popričuje in zato je prav, ako kmetovalec tukaj vso svojo pozornost obrača na to, kako bi se dalo mogoče veliko pa tudi mogoče dobrega, okusnega krompirja pridelati. Krompir stori v toplih in mrzlih krajih, toda gledé kakšnosti zemlje je že bolj zbirljiv. Najbolj mu ugaja rahla, topla zemlja, če je ob enem dovolj vlažna in frišna; v težki ilovnati in žilavni zemlji krompir tem manj stori, čem bolj je ta mokrotna. Sploh po razgonih zastajoča voda krompirju največ škodi in je tedaj za odtekanje vode iz njiv z krompirjem nasajenih marljivo skrbeti. Peščena, potem apnena, lapornata zemlja je celó dobra za krompir, posebno, če se prenašlo in preveč ne suši; ilovnata zemlja, ki rada vodo drži, mu je premrzla; vendar tudi preveč topla in presuha zemlja ni za krompir.

Krompir ni vsak enako dober, ampak njegova dobrota je različna in se ceni po množini skroba ali šterke v njem. Čem več ima v sebi skrobove ali šterkine moke, tem bolj ga cenijo in dražje plačujejo za živež ljudem pa tudi za pridelovanje skroba in žganjice. Moknati krompir, ki se skuhan razpoka, je tedaj veliko boljši od žajfnatega, vodnega krompirja, ki skuhan cel ostane. Da krompir dobro obrodi, mu je treba gnojiti, vendar so si ljudje v tem navskriž, kedaj bi se mu naj gnojilo: ali neposredno takrat, kedaj ga sadijo, ali pa leto

poprej žitu, ki se je vsejalo v taisto njivo? Odgovor se ravna po tem, kakošnjega krompirja hočemo na njivi pridelati! Kdor želi pridelati lepega, krompirja, ta naj poprejšnjemu sadežu na isti njivi dobro pognóji. Kdor pa gleda le na to, da bi dobil mogoče veliko krompirja za rejo, ta se naj odloči za frišno gnojenje. Tako gnojenje namreč stori, da ima novi krompir sicer menje skroba, ali tem več dobrih snovi za rejo prikladnih. Navadno sadijo krompir tam, kder je poprej kako žito rastlo in je torej svetovati, da se taka zemlja že jeseni začne za krompir pripravljati z podoranjem strnišča. Kder imajo lahko in toplo zemljo, kder tedaj zrak lahko v njo pristopa, tam se zamore ob enem opravljati tudi tako zvano globoko oranje. Toda pri težki zemlji se malo drugače ravna. Tukaj se najpoprej in sicer hitro požetvi strnišče le plitvo podorje in, če se utegne, z valjarjem potlači in naosled, preden zima pritisne in ko je strnišče deloma že strohnjeno, se vsa njiva globoko preorje. Nič ne dene, če plug tudi 25—30 centimetrov globoko reže in mrtvo zemljo na površino meče; mrtva zemlja, sicer za kmeta brez koristi, razpade na zraku, solncu in v mrazu in postane rodovitna. Ko je globoko oranje dokončano, se ne sme iti z brano vlačiti, ampak brazde se pustijo čez zimo popolnem na miru, da njih zimski mraz tem bolj premrazi in pretrese. Globoko oranje na rečni način opravljeno krompirju jakó dobro ugaja, da obilno obrodi. Kedaj je v spomladi zemlja za toliko suha, da se ne máže več, se zamore njiva dobro povlačiti in čedno spravnati. Vsled takega vlačjenja plevel hitro požene in se zamore, kder je rahla in lahka zemlja, pri saditvi krompirja do čista pokončati; v težki zemlji pa ga je treba podorati preden se krompir sadi, kar zemljo zopet lepo in koristno prerahlja.

Z saditvijo krompirja se ni prenašati, kar je mnogokrat kmetu na veliko škodo. Uzroki so sledeči. Prerano in v lahko zemljo zasajeni krompir prezgodaj nježne listke svoje porine na svetlo, kder ga spomladanski mrazovje neusmiljeno smodijo in morijo. V težki zemlji pa prerano vložnemu krompirju pomanjkuje potrebne toplote, ne more cimiti in gomolji začno pogosto gnjiti in žalostni nasledek za kmeta je, da mu krompir slabo ali nič ne obrodi in da je ves trud bil zastoj, seme pa zavrženo. Zato je boljše, če se z saditvijo krompirja počaka, da zemlja dovolj vsahne. (Dalje prih.)

Gos, njena odgoja, reja in pitanje.

M. Živelj, v katerem se gos tudi domača najbolje počuti, je voda. Le tam, kjer ima gos priľiko večidel dneva v vodi preživeti, le tam, pravim, je gosja reja tudi z dobičkom zvezana. V vodi ne nahaja marsikaj in marsiktero hrano, ampak raste in debeli se v vodi tudi pri drugi hrani najboljše. Po noči pa si zahteva suh, prav snažen in od druge perutnine ločen hlev, v katerem

se nastelji dan na dan obrača in vsak teden z nova zamenja. Za rejo se odberó najrajše bele gosi jare valitve. Na 8—10 gosi pride jeden gosak. Dober gosak ima širok hrbet, debel vrat, nosi glavo po koncu in ima močne, široke noge. Vrh tega je še srčen in pogumen. Dobra gos ima široke prsi, viseč velik trebuh, gosto perje in je krotkega obnašanja. Gos se more 3—5 let za valjenje rabiti, le prav izvrstne živali par let delj. Gosak je za pleme le do 4. leta sposoben. Predno gos prvo jajce iznese, si začne gnjezdo prirejati, za katero si samotni, pokojni prostorček na dvorišču poišče. Da toraj jajc ne poraznese in da se za njo določenemu kraju privadi, jo je treba večkrat ošlatati ali ima že prvo jajce iznesti ali ne. Ako je to, takrat se mora v hlev zapreti, da tam na priredjenem gnjezdu iznese. Hitro, ko iznese jajce gos gnjezdo zapusti. Jajca se po — in nabirajo vsaki dan, ker gos dan za dnevom nese, vseh vkup 10—12. Jajca se na zmerno toplem kraju hranujejo, dokler gos valivna postane. Ako je gos nad 16 jajc iznesla, ona nad 16 niso za valitev.

Včasih, pa le bolj redkokrat, začne gos še enkrat in sicer meseca majnika nesti. Zdaj pa ne nanese več ko 3—9 jajc, ki so za valjenje prav dobra. Goske iz njih izvaljene se dajo lahko izrediti in se „prašne gosi“ imenujejo. Jajca mladih gosi, ki prvokrat nesó, se ne jemljó za valjenje, ker so iz njih izlezli mladiči veščidel slabotnega života.

Ko gos nesti neha, začne na gnjezdu posedati in to je znamenje, da hoče zdaj valiti. Puka si tudi perje iz prsi in ga na gnjezdu popušča ali pa od vseh strani razne stvari znaša, da si z njimi gnjezdo poveča. Ko tedaj gos neha nesti in ona znamenja nastopijo, takrat je čas ji primerno, pokojno in nekaj temno mestice poskrbeti in ji bolj plitvo pa mehko gnjezdo za valjenje napraviti. Tudi nizki zaboj ali jerbas je za to pripraven. Na gnjezdu je pa ne sme nič motiti. Zato gosji hlev sam za valitev ni prikladen, ker do gosi valivke druge ne smejo, ker bi jo sicer vznemirjale in motile. Položi se ji 13—15 jajc. Med njimi jih je vedno nekaj „gluhih“, t. j. takih, iz katerih se mladiči ne izvalé, ker so jajca neplodna. Gos se rahlo na nje posadi in če noče sedeti se z jerbasom povezne. To je k večjemu tri dni treba, potem se gos sedenja privadi. Onim gosem, ki nočejo valiti, se valivno perje popuka, kakor tudi gosakom, sicer si ga starke po praznih gnjezdih same populijo in perje gre v zgubo. Valitev trpi mesec dni, pri mrzlem vremenu celo 32—33 dni. Že konec tretjega tedna se gluha jajca dajo spoznati. Dobra so svitelega pogleda, večje teže in debelega glasu; ako se med seboj rahlo trčijo. Slaba so temna, siva in proti solncu držana prozorna. Valečim gosem pa ne sme primanjkovati obilne hrane in pitne vode. Valivka ne sme sedeti na prepuhu in tudi na gnjezdu ne jesti. Zato se mora vsaki dan po dvakrat rahlo iz gnezda vzdig-

niti, z ječmenom, rženim kruhom napitati in z frišno vodo napojiti. Med tem, ko gos je, se jajca vsaki dan na gnjezdu pazno preložé tako, da zvnajna na vnoter, notrajna pa na zvnaj pridejo. Med valjenjem zlasti proti koncu valjenja se mora vsaki hujši ropot in stropot blizu gnjezda zabraniti. Že 26. ali 27. dne se mladiči v jajcu po gibanju in čivkanju čutiti morejo, 29. ali 30. pa jajčjo lupino že začno razključevati, dokler da razpade. Vsaka iz jajca izlezla goska se brž vzame iz gnjezda in v jerbas položi, ki je z perjem, volno in volnenim cofanjem mehko nastlan. Nikdar pa se ne sme mladič iz jajčne lupine izluščevati in mu tako izstop iz lupine polajševati, ker se pri tem delu lahko popek nategne in mlado oboli. Ko so vsi mladiči izlezli, se gos pusti, da še nekaj dni okoli leta, predno se ji perje popuka.

Tako se dobi „živo perje“ to je perje od žive živali. Če več gosi ob enem vali, ima jedna krščenska z pobiranjem mladih gosek celi dan dosti opraviti. Štiri in dvajset ur potem ko so iz jajca izlezli, se mladiči čisto na miru pustijo. Skrbeti je le, da se ne prehladijo. Drugi dan se začne pitanje. Vzame se goska za gosko v roke in se ji kljunček v frišno vodo vtakne. Brž začno mlade živalice piti. Prva piča se na lesenih krožnikih pred nje postavi, ki iz zmesi kuhanih jajc, suhe sredice meče pšeničnega kruha z drobno sesakanimi mladimi koprivami ali osatjo obstoji. Če bi zelenih kopriv ne bilo, je treba suhih prejšnjega leta pripravljenih imeti, ki se pred porabo z mlačno vodo poškopijo, drugi dan se jim položi nekaj ječmenove moke, ki se z tenko stolčenim ovsem pomeša.

Bučelarsko društvo ali prav za prav podružnica velike štajerske bučelarske družbe se je v obnem zboru 1. marca v Mariboru osnovalo. Navzočih je bilo 22 bučelarjev in prijateljev bučelic iz Maribora in okolice, ki so izvolili g. Juliusa Hanzelna, adjunkta mariborske vinorejske šole za predsednika, župnika v Lembahu č. g. Herga za bučelarskega učnika, učitelja g. Nerata za tajnika, učitelja g. Irgoliča za denarničarja. Gg. Klobec, Slekovec in Stöger so odborniki. Društvo je tedaj osnovano in mu želimo boljšega uspeha, kakor ga je imelo tukajšnje bučelarsko društvo pred njim, ki je razpalo.

Sejmovi. 12. marca pri sv. Jurju na južni železnici, v Lembergu, pri sv. Lovrencu na dravskem polju, v Mariboru in v Selnici na Dravi; 15. marca v Pleterjah, na Svetih gorah, v Podsredi, v Podčetrtku, v Lembergu pri Zbelovem, v Cmurku, v Ročici, v Trbovljah.

Dopisi.

Iz Maribora. Nedavno sta bila pruska prišleca in izdelovalca surogatne kave Wilhelm in

Eduard Gerecke obsojena v težko ječo, ker sta našega cesarja psovala. Da se pred občinstvom nekaj opravičita, sta v „Marb. Zeitung“ dala razglas, da sta od gosposke zlasti pa od c. k. glavarstva dobila lepo spričevalo gledé njunega javnega zadržanja. Toda c. k. glavar je takoj v „Mbr. Ztg.“ dal pojasnilo, da ni nikoli imel prilike njima dajati takih spričeval. Prusačka drznost je res velika! — Društvo: steir. Weinhandels-gesellschaft je se razdružilo in prodaja 6. marca svoje velike kleti in lep prostor za stavljenje vogelne hiše v gračkem predmestju. Nekdaj se je poslopju reklo: Erzherzogliche Kellerei; najnižja cena je postavljena na 15.000 fl., kakih 12.000 fl. ostane vknjiženih. — Znani vinski trgovec Pfrimer je 461 fl. prostovoljnega doneska nabral, da se bodo od grof Brandis-ove palače čez Zofjin trg do Halbärth-ove štacune položile kamene plošče. Manjka še 189 fl. Kajti lepo in koristno delo bo stalo 650 fl. — Nova telovadnica ali prostor za turnanje pri fantiški šoli bo stala 758 fl. — Mestno posestvo v Pobrežah, kder so hotli pridelovati fosfatni gnoj bo po licitaciji prodano za 1302 fl. —

Iz celjske okolice. (Čudne volitve). Volitve v srenjske odbore se vršijo v celjskem glavarstvu in so do malega dovršene. Volitve so dobra in koristna, za kmeta pa tudi sitna stvar. Navadno se piplje več strank za vladarstvo. Da bi ena stranka zmagala, se črni, psuje in zaničuje na sprotna kolikor mogoče. Kmet se vda le prerad tistej stranki, ki ima dobro nabrušen jezik, rajše, kakor da bi se zameril, ali pa ostane doma rekoč „bojo že drugi napravili — naj volijo, — kakor hočejo.“ Se vè da to ni pametno. Pri marsikteri volitvi se godijo tudi krivice, ki morajo vsakega poštenjaka razžaliti. Naj poročam o volitvi v srenjski odbor v Teharjih, da bralci „Sl. Gosp.“ zvejo, kako zvite in prekanjene buče so liberalci in nemškutarji. Poročam, kakor se mi je povedalo; naj o tem kateri Teharčan natančniše poroča. Tamošnji liberalci so bili v groznem strahu, da bi jih kje konservativci ne izpodrinili, ter so se prav trgali za mesta v sr. odboru. Zatoraj je hodil vbogi, že znani berič od hiše do hiše ter prosil, naj pridejo volit, drugače zmagajo „farski“ privrženci. Volilcev se je sešlo mnogo. Volitev se začne; liberalci jim grozijo: če duhovnike poslušajo, hitro bojo davki povekšani in takih bedarij več. To pomaga! Kmet se res boji davkov, in to strašilo ga nagne, da se vda še tako očitnej laži. Čudno se je pri tej volitvi obnašal neki možicelj, ki je lahko vedel, da vse kvante o povekšanju davkov so grde laži; kajti pri vsakem voglu rad povohne, pri duhovnikih rad kaj oblezne, se dobre kapljice pri njih ne brani, ne more prehvaliti gostoljubnosti duhovnikov; on, ki je kakor cerkveni ključar že mnogo z duhovniki poslovali imel, je tedaj lahko vedel, da vse govornjenje o povekšanju davkov, če stranka konservativna zmagaga, je grdo natolcevanje — je vendar ravno s tem

volilce plašil, ker jih je s temi lažmi odgovarjal od naše stranke češ: le volite jih le, bo pa davek vekši! To je vzor cerkvenega ključarja! Predno ko sklenem, ne morem drugače, kakor da še svoje začudenje izrečem nad tem, kako se je moglo zgoditi, da mnogo volilcev ni bilo sprejetih v volilni zapisnik! Ko so bile volitve končane, čakajo in gledajo, ter se poprašujejo: zakaj nismo mi med volilce sprejeti, ki tudi davek plačujemo? Tako si pomaga liberalna svojat! — Če kdo o tej stvari še kaj bolj natančnega vè, nam vstreže, če se v „Sl. Gosp.“ razglasi!

Iz Hotinjevesi zunaj Maribora. Skoro bodo volitve za predstojnike skončane povsod. Tudi pri nas bila je 26. febr. volitev, ki je pa bila zvržena, ker se ni postavno vršila. Nekaj odbornikov so si izbrali res narodno poštenih, ali nekaj pa pravih sršenov. Poprejšnji srenjski svetovalec J. Kopše bil je gotovo pošten mož, ali pri volitvi so ga pa celó odvrgli zavoljo sovraštva, in so delali ž njim, kakor nekdam Judi z Kristusom. Kdor išče, ta najde; tako se je tukaj zgodilo. Iz Hotinjevesi čez Orehovoves v Slivnico drži cesta, po kateri hodijo k farnej cerkvi in se vozijo v Maribor. To cesto pa morajo oskrbovati orehoveški kmetje, in iz hotinjske „šoder“ vozijo ter ga dobijo navadno brezplačno, kolikor ga za to cesto potrebujejo, in to se godi že kakih 40 let. Kar ga pa za druge ceste potrebujejo, to morajo plačati. Tudi letos obljubi srenjski svetovalec J. K. in Š. P. naj ga vozijo. Ko vidijo, da Orehovčani šoder vozijo se zvečer snidejo in spoznajo, da je ta pesek bil 20 fl. vreden, kar so ga en dan zvozili, in ga mora J. Kopše plačati! Hotinjaves in Orehovaves ste združeni, in navadno je predstojnik v Orehovivesi, čeravno plača Hotinjaves 140 fl. dače več. Letos so pismeno prošnjo v Gradec poslali, da bi se srenji razpisale, ali odgovor so dobili, da se to ne more zgoditi. Pri letošnji volitvi so vse moči zbrali, da bi Hotinjčani enkrat „rihtarja“ imeli, ali temu se vsi močno branijo in smo torej radevedno, kdo bo pri novi volitvi zmagal!

Od Drave. Poročilu „Sl. Gosp.“, da je farovž v š. Antonu na Pohorju dne 16. febr. pogorel, naj še dostavimo, da je bila nesreča toliko večja, ker ima župnik vse svoje shrambe pod postrešjem, in so bile tamkaj tudi najboljše cerkvene reči shranjene, ker farna cerkev, ki je leta 1874. popolnoma pogorela, še ni za vsem dodelana. Zato ima g. župnik lastne škode okoli 700 fl. in farna cerkev okoli 900 fl., v tem, ko je bila l. 1874. njena škoda cenjena na 25,600 fl., ktera, se vè, še tudi ni poravnana. — Naš milostljivi knez in škof so podarili takoj za prvo silo 100 fl. in sicer 50 fl. cerkvi in 50 fl. g. župniku. — Ravno zvemo, da so farmani pri c. kr. namestniji vložili prošnjo, da bi se zbirca po vsej Štajerskej za njih cerkev dovolila in razpisala. Ako bo prošnja, kakor zaupamo, vslišana, naj bodo nesrečni, pa v resnici pridni in za čast božjo vneti š. Antonski farmani

s temi vrsticami usmiljenju svojih rojakov srčno priporočeni.

Iz Žusema. V „Slov. Gosp.“ št. 2. dopisnik, kojega dobro poznam, tukajšnju šolsko mladino zaradi nevednosti v šolskih predmetih obžaljuje in naravnost po učitelju odriha, kar se pa lahko ovrže s tem, da sta bila pred sedanjim dva izvrstna učitelja tukaj za podučevanje, a šola je takrat še v slabem stanju bila, kakor je zdaj. Vzrok ni učitelj, ampak pomanjkljivost učnih pripomočkov, in še bolj slaba pot do šole. Kajti šola je strašansko visoko na gori; mladina nje ne more marljivo, postavno vsaki dan obiskovati. Lani po zimi šolska mladina zavoljo prevelikega snega ni mogla redno v šolo dohajati. Minulost je po 14 dni, v kojih ni došlo na dan več kot po 2 ali 3 dec v šolo: kako bi tedaj učitelj dobro učiti zamogel? Konečno pa dopisniku povem, da tudi v njegovem podučevanju ni nič kaj gladko šlo, in da ni tudi vse zlato, kar se sveti.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kranjskih in štajerskih nemčurjev glavna liberalna lista „Tagblatt“ in „Tagesp.“ tožita o rastoči surovosti šolske mladine, a ob enem blodita, naj bi se krščanski nauk v gimnazijah in realkah popolnem zatrl. No, take bedake bo težko kedaj pamet srečala, kakor tudi tiste, ki vse verujejo, kar jim ta nemški pisana evangelja kvasita. — Duks-bodenbaška železnica prosi sedanje ministre, naj jej posojenih 2,200.00 fl. pustijo in se sklicava na „Stahlwerkgesellschaft“ v Gradcu, kateremu društvu za izdelovanje jekla je minister državnih denarjev posodil 900.000 fl. in 400,000 fl. kmalu pustil, za 500.000 fl. pa v državno kaso vložil delnic omenjenega društva, ki sedaj niso veliko več vredne, kakor papir, na katerem so napisane*). Kako dolgo se bo tako delalo z dačnimi denarji? — Kreditna banka je izdala račun, iz katerega se vidi, da ima lani 4 milijone izgube. — Sedanji ministri so l. 1874 izdali 15 milijonov več, kakor jim je bilo dovoljeno, a večina poslancev je sedaj vse odobrila. — Deželni zbori bodo letos le kratko zborovali in jeseni bodo nove volitve, na katere se ustavoverci že sedaj pripravljajo in graška „Tagespost“ je v nedeljo zacvilila, naj v ptujskem okraju kmetje ne volijo več g. Hermana, ker preveč liberalce in centralistični sistem napada. Ali to nam je popolnem prav in ga bomo ravno zato zopet volili, ker se ga nemčurji in ustavoverni liberalci toliko bojijo. — Na Tirolskem so volilni možje sami čvrsti branitelji pravic tirolske dežele; ministerstvo gotovo pri novih volitvah ne opravi nič! — Ogerski minister Tisza se je Magjarom močno zameril, ker je veliko obetal in malo dognal: ko je iz Dunaja prišedši prvokrat hotel v zbornico državnega zbora

*) Tako poročajo „Deutsche Zeitung“ in „Vaterland“.

v Peštu, so ga morali policaji varovati, sicer bi ga bili z kamenjem in z mačjo muziko pozdravili. Magjari mu očitajo, da je bil premebek v dogovorih z našimi ministri; mi pa pravimo, da je le preveč iz nas iztrgal in Magjari bi naj zadovoljni bili s tem, kar so dobili. — Nadvojvoda Albreht je odpotoval na Italijansko in Francosko.

Vnanje države. Prusi so sicer pograbili vso Nemčijo in premagali nas in Francoze, se pa vendar vseh sosedov bojijo; zato stavijo na vse strani trdnjave (festinge), proti Francozem utvrdujejo: Köln, Maintz, Koblenz, Ulm in Ingolstadt, proti Dancem: Düppel, Stralsund in Gdansko, proti Rusom mesta Pozno, Thorn, Kraljevec in Memel, in proti Avstriji: Glogovo in Najsavo v Šleziji; samo letos bodo v ta namen potrošili 28 milijonov mark.

— V Rimu se delajo priprave za spodoben sprejem romarjev, ki bodo letos šli sv. Očeta obiskovat in k 50letnici škofovanja čestitat. Ljudi bo iz vseh krajev sveta. — Na Francošem se bojijo vojske z Prusi in Italijani, če bi se utegnili Rusi in Turki zgrabiti; Prus hoče Francoza še enkrat potlačiti.

— Angleži so najbogatejši ljudje na svetu; zunanje države so jim skupaj dolžne 3335 milijonov goldinarjev; Turku samemu so posodili 1970 milijonov, zato pa se tudi toliko bojijo za njegov pogin! — V severni Ameriki so privolitvi zmagali očitno po krivici — republikanci; novi predsednik se imenuje Hayes. — V Mehiki je grd morivec napal nadškofa; ki srečigi ni smrtno zadel.

Turške homatije. Srbi so sklenili z Turkom mir, čeravno so bili pripravljeni še daleč vojskovati se. Zakaj? To ni prav jasno. Morebiti zavoljo Magjarov. Knez pa je rekel, da zato, ker je reč turških kristijanov sedaj v krepkejših (ruskih) rokah. V Srbiji ostane vse pri starem; Turki zapustijo deželo v 12 dneh. — Črnogoreci se protivijo miru z Turkom in so te dni dobili v svoje skalne višine 10 Krupovih kanonov. Tudi so se sosedni albanski katoliški Miriditi vzdignili vsled strašne stiske in mučenja od strani turških divjakov: 6000 Miriditov oblega Turke v soteski blizu trdnjave Puke. Tudi vstasi v Bosniji so se začeli zopet gibati in so dobili iz Ruskega pušek in streliva; na večih krajih so se z Turki zgrabili. Turški sultan se močno boji vojske z Rusom; ker vidi, da mu bo težko kdo prišel na pomoč, celo Angleži so svoje vojno brodove iz Turškega poklicali v Malto; med tem se pa številó ruskih vojakov na meji množi vsaki den. Na Ruskem in Rumunskem je zapal grozanski sneg. Ruski general in poslanik Ignatijev je obiskal Bismarka in nemškega cesarja in včeraj se je telegrafiralo, da je vse dobro opravil, da bo Avstrija ostala neutralna, t. j. mirna in da bo Rusija začela, ako bo treba, z veliko silo boj! Premir z Črnogorci dotee 21. marca, t. j. po staroverskem računanju naš velikonočni pondeljek. Nekateri trdijo, da pogovori Ignatijevi z Bismarkom ne pomenijo nič dobrega za — Avstrijo.

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

XIII. V Brašlovce smo se pripeljali, da sami nismo vedeli kedaj, tako smo bili v občudovanje lepih krajev zatopljeni in zamišljeni. Gornja savinjska dolina je res krasna, a dolnja je še trikrat lepša. Rodovitna ta dolina se pred očmi potnikovimi kaj lepo na dolgo in široko razgrne tje do Celja, zeleni hribi jo robijo po straneh in iz nad gričev se pogosto svetijo bele cerkve in kapele. Lepoti kraja primerno je tudi prebivalstvo; ljudje so sploh lepe vzrasti, jedrne postave in prijaznega obnašanja. Otroci niso plahi, ampak ljubeznivi in zaupno priletijo, kedar n. pr. duhovnika zagledajo, med tem ko se po drugod radi za vogle pomikajo, ali bežijo in se poskrijejo. Brašlovce kaj prijazno ležijo kraj steze, ki pelje od velike ceste skoz Gomilsko v Mozirje. Trg ima sedaj 155 hiš in blizu 400 duš. Nekateri učenjaki pripisujejo početek Brašlovce nekemu Braclavu, sinu slovenskega kneza Privine, ki je bojda v 9. stoletju v savinjski dolini vladaril in l. 850. umrl. Ker pa ni gotovo, je-li Privina kedaj prebival v savinjski dolini ali ne, in ker je več dokazov za to, da je njegova pokrajina bila ob Blatnem jezeru na Ogerškem, tudi ni gotovo, če imajo Brašlovce svoj začetek od Braclava. V listinah se trg Brašlovce nahaja prvič v l. 1140; cerkev je znana že v l. 1120. V srednjem veku je bil trg dolgo časa last mogočnih celjskih grofov. Po ognju bil je večkrat poškodovan, pa vselej zopet še lepše postavljen. Lepe so njive in travniki in sadunosniki brašlovskih posestnikov, a najlepše so dekanove. Prehodili smo njegovo polje in se čudili njegovej spretnosti v gospodarskih zadevah. Prijazni dekan č. g. Bohinec je vedel za naš prihod in je povabil več duhovnikov sosedov na kosilo, pri katerem smo bili res prav židane volje; v prijateljskih pogovorih so nam ure le prebitro potekle. Proti večeru se je razišla vesela družba in jaz in moj tovariš sva se odpeljala v Polzelo, kder sva prenočila pri župniku, mojem starem znanecu in solčcu č. gosp. Balonu, s katerim sva l. 1848. po Gradcu z sabljami rožljala in se kakor klukec proti mlinom na veter vojskovala. Strašna je bila ta dijaška armada; sam Turk bi pred njo v Azijo zbežal, če bi hotel. Drugo jutro se podamo na bližnji hrib, kjer je grad in komenda polzelska. Razgled po celi savinjski dolini je prekrasen. Kratko potem smo se naložili na širok voz, trije smo sedeli v eni vrsti; mene sta tovariša posadila na sredo in me stiskavala, da sem se moral češ ali nečeš potiti. Čuzek nas je urno vlekkel in srečno spraval do imenitnega Žavca. Tukaj sem nekaj zapazil, čemur kaj enakega še niti v Rimu nisem našel. Zvonik farne cerkve je tako visok, da njegova tenja celó v sosedno faro segne, se vé če solnce sije. Kako to? No, tako! Cerkva žavčeka

stoji tik meje sicer precej velike fare, zato ni smešnica, kar sem rekel, ampak gola resnica.

Žaveč po ljudskem govoru, pravilno Žalec, razlagajo naš učenj g. Dav. Terstenjak iz korenike žal, kar pomeni breg in potem peščnato in kameničasto zemljo, ki se nahaja navadno ob krajih vod, in ki je tudi navadno zemlja okoli Žalca. Nemci so iz nevednosti ime popačili v Sachsenfeld, češ, da bi bil ta domoljubni trg naselbina Saksoncev, česar pa zgodovinsko nihče ne more dokazati. Početek Žalca je v temo starodavnosti zavil. Toliko je gotovo, da so za časa Rimljanov že tukaj stanovniki bili, ker sta se dva rimska kamna našla. Poznejše zgodbe trga so malo znane. L. 1363. na Simonovo je v Innsbrucku višji vojvoda Rudolf ta trg zastavil celjskima grofoma Urhu in Hermanu. Fara je imela jako imenitne župnike, med njimi dva zlahtnega stanu, namreč l. 1609. Mibala žl. Šega in l. 1737. Ferdinanda pl. Rasterna. V farovškem hodniku vidiš častitljive podobe nekterih prejšnjih župnikov, pa nektere je že precej dim in prah poškoval. Žalčani, kakor sploh tržani po savinjski dolini, so živi narodnjaki, kar so slavno pokazali pri velikanskem taboru l. 1868, pri veliki besedi slovenskih dijakov 30. avgusta 1874. in pri vseh volitvah. V Žalcu smo se popotni tovariši razšli. Mene je vleklo domu! (Konec prih.)

Smešničar 9. „Ljubi sosedi! pripoveduje sedé za mizo v krémi Bošt Bistroumovič, glejte na kak čudežen način sem bil pretekli teden gotove smrti rešen. Deset mojih znancev, ki so se prek Drave peljali, so v valovih deroče vode vtonili.“ „Ja, kako pa to, ali je Vam kdo na pomoč prihitel in Vas samega iz vode potegnil?“ „O kaj še, jaz se le nisem prek vozil, ker sem bil doma ostal!“

Razne stvari.

(V novem odboru tiskovnega društva) so čč. gg. dr. Križanič predsednik, špiritual Ogradi podpredsednik, stolni kaplan Hrzič denarničar, stolni kaplan Lacko tajnik, Kosar, dr. Pajek, Stranjšak, Herg, Šrol odborniki.

(Gornje-savinjska posojilnica) v Mozirju je razposlala račun in bilanco nemški (!?) — Rechnung und Bilanz — iz katere poizvem, da je l. 1876. prejela 89.486 fl. in izdala 88.608 fl. Izposodila je 66.621 fl. Gotovine je ostalo 878 fl. Vse premoženje na koncu leta 1876. je bilo vredno 1160 fl. 75 kr.

(Vinorejska šola) v Mariboru je lani imela stroškov za 21,105 fl. lastnih dohodkov pa 8603 fl. tako, da dežela dolaga 12.502 fl. Največ se je spečalo iz prodaje trsovja 2137 fl. potem za drevesca 1875 fl. in za mleko 670 fl.

(100 let doživel) je 4. marca davkar v pokoju g. Janez Moro v Celovcu. Stoletnik ne čuti

preveč težo visokih let, se često spreha po svojem vrteču in jed mu vselej diši, kakor poprej. Redka prikazen!

(Pogoreli) so 27. febr. v Placerjih zunaj Ptuja posestniki Pistravec, Relenc, Pignar in Ana Krajnc; škode je 5348 fl. Ogenj pouzročil je bržčas 13letni dečko Jakob Podplatnik, ki je blizu bleva z pištolo streljal. Pridni žandar Janez Bohinec je 2 ženski komaj strašne smrti ognja otel.

(† Dr. Jakob Pečko) advokaturni pripravnik pri dr. Duhaču v Mariboru je 25. febr. umrl vsled boleznj na pljučih, katero je pri vojakih dobil. Rajnki je bil rojen pri sv. Bolfanku v slov. goricah, je vselej marljivo se učil in je bil kot vrl Slovenec, zvest prijatelj, delaven in miren mož od vseh spoštovan, kateri so ga poznali. Tudi kot kristijan je storil svojo dolžnost in je spreviden z sv. zakramenti v Bogu zaspal še le 32 let star. Naj počiva v miru!

(Za faro v Polzeli) je prezentiran č. g. Andrej Urek, kaplan v Mozirju.

(Od sv. Andraša nad Ptujem) se nam piše, da je v Drbetencih 4. t. m. po noči pogorel obče spoštovani posestnik Juri Pučko; razve zrnja in nekaj zaseke in živine mu je vse pogorelo. Reva ni bil zavarovan. Sum gre na soseda, kateri je pre v svoji pijanosti in norosti grozil, da bo nekomu zapalil. Sodnija ga je prejela in zaprla!

(Živinozdravniška služba) je razpisana v Ljutomeru do 15. aprila t. l. Plačilo dobiva iz deželne blagajnice in sicer 500 fl. na leto. Prošnik mora slovenščine zmožen biti in imeti diplomu.

(Učiteljskih služeb) je samo v celjskem glavarstvu sedaj razpisanih 12.

Dražbe III. 10. marca Jož. Ostruh 2800 fl. v Konjicah; 12. marc. Juri Leber v Dobovcu, Fr. Vrečko 3100 fl. v Strajni, 16. marca Janez Fridl 2000 fl. v Lichteneggu in 17. marca Štefan Jezernik v Dežnem 500 fl.

Listič uredništva. Dopisi iz Koroškega, iz Slivnice pri Marib. ru, iz Ribnice, iz Ogričevca, iz Ptuja, iz središke okolice in od sv. Petra pod Mariborom prihodnjic. Sedaj ni bilo mogoče. Iz šostanjske okolice, od g. J. S. v Šč. in od sv. Lovrenca pri Ptujju prilično!

V Mariboru. Krompir 3 fl. 10 kr. Hl. — fažol 14, leča 30, grah 28 kr. Kg. — Pšeno 12 kr. liter. — Pšenično gres 26, prednja moka 22, srednja 17, polentna moka 12 kr. Kg. — Kravje maslo 1 fl. 20 kr., svinjsko maslo 90, slanina frišna 54, slanina prevojena 86 kr., puter 1 fl. — kr. Kg. — Jajce 2½, kr. vsako. — Govedina 44, teletina 52, svinjetina mlada 52 kr. Kg. — Mleko frišno 12, posneto 10 kr. liter. — Drva trda fl. 3 — mehka, fl. 2-80 Kbmt. — Ogelje trdo fl. 1 —, mehko 60 kr. Hl. — Seno 3 fl. 70 kr. slama 2 fl. 80 kr., stelja 2 fl. 30 kr. za 100 Kg.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 63-20 — Srebrna renta 67-95 — Zlata renta 73-90 — Akcije narodne banke 830 — Kreditne akcije 150. — — Napoleon 9-86 — Ces. kr. cekini 5-90 — Srebro 113-40

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

(1 Hl. = 1⁰⁰/₁₀₀ vag. — 100 kilo = 1 cent in 78½ funta.)

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tursišica		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor	9	10	6	60	5	20	3	70	5	30	5	20	5	10
Ptuj	8	80	6	—	5	20	3	40	5	30	5	20	5	20
Ormuž	7	32	6	17	5	70	2	92	4	80	7	80	4	88
Gradec	10	10	7	37	5	20	4	20	5	30	—	—	4	88
Celovec	9	94	7	88	5	60	3	26	4	76	4	46	5	30
Ljubljana	10	62	7	35	5	76	4	10	6	23	4	70	5	85
Varaždin	9	—	8	—	5	60	4	—	5	—	5	40	5	80
Zagreb	9	—	8	—	3	80	3	70	5	10	6	30	5	—
Dunaj	13	25	10	50	9	15	3	20	7	25	—	—	—	—
Pešt	12	60	9	65	7	90	7	61	5	85	5	—	—	—

Loterijske številke:

V Gradu 3. marca 1877: 73 18 66 7 63.

Na Dunaju " " 34 50 23 13 64.

Prihodnje srečkanje: 17. marca 1877.

Orglarska in mežnarska služba.

Pri farni cerkvi sv. Petra v Zavodnjem se orglarska in mežnarske služba oddaje. Dohodki obstoje v zapisani bernji, prostem lepem stanovanju, prosti kurjavi i. t. d. sploh se služba dobrim prištevati smeje.

Prošniki naj svoje prošnje vložijo pri farnem predstojništvu do 20. aprila t. l.

Glasovir

iz neke dunajske fabrike na 6¾ oktav, še dobro ohranjen, kratke podobe, je za 90 gld. na prodajo. Kdor hoče zvedeti več, naj popraša pr

Ant. Čeh-u,

nadučitelju pri sv. Magdalenii

1-2

v Mariboru.

Vsake vrste semena

n. p. za travnike, polje, vrte, zelnike itd. tud vsake sorte drevesca se morejo pri meni naroči kakor tudi več sort tujega krompirja najnovejši sort se pri meni nahaja in po najnižji ceni prodaj.

Za rast vseh pri meni kuplenih semen se jaz porok.

3-4

M. Berdajs.